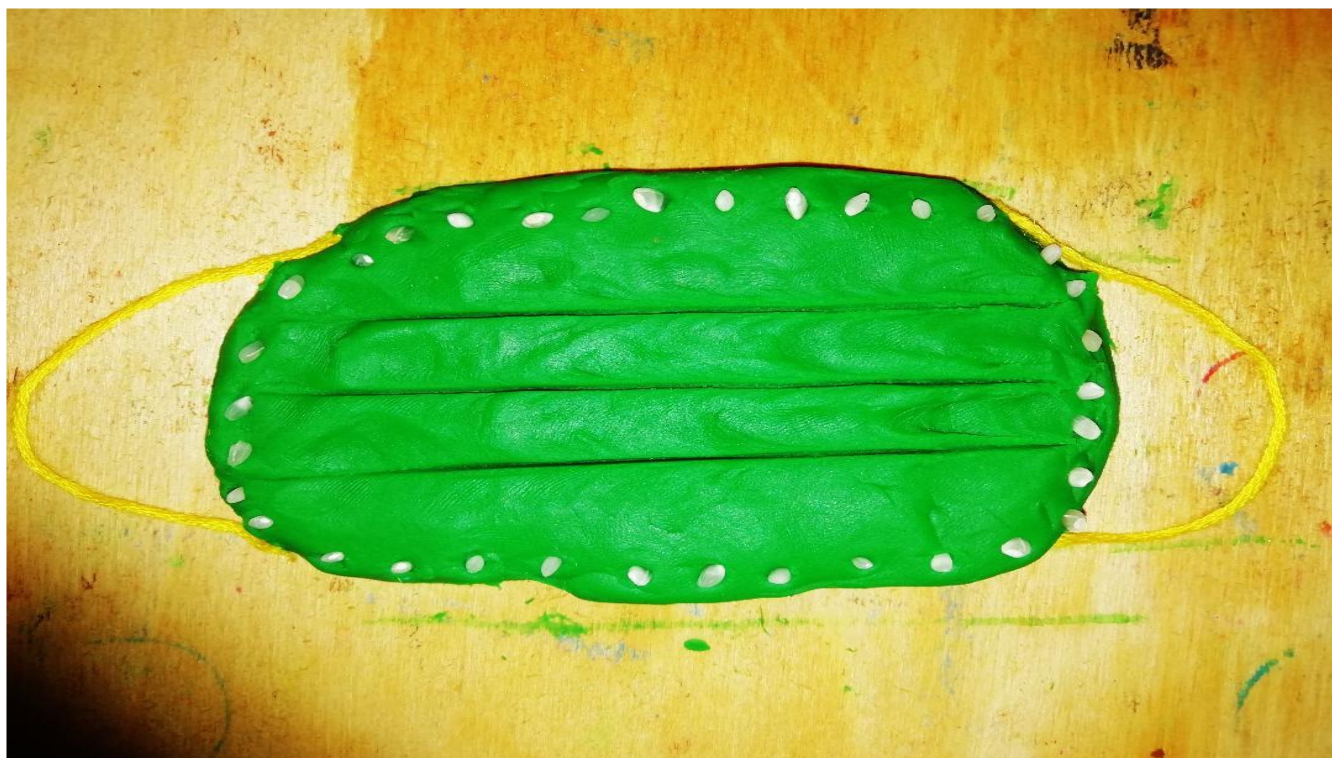
CJRAE ALBA

COLEGIUL NAȚIONAL
”LUCIAN BLAGA,, SEBEȘ

Revista cabinetului de consiliere psihopedagogică

GÂNDURI ÎN VREMEA PANDEMIEI

Coordonator: prof. cons. Ileana Ștefan

SEBEȘ

IUNIE 2020

Tehnoredactare: prof. Ștefan Ileana, prof. Drăguș Daniela
Corectură: prof. But Georgeta
Coperta: Bogar Victor, clasa a V-a B

Gânduri în vremea pandemiei

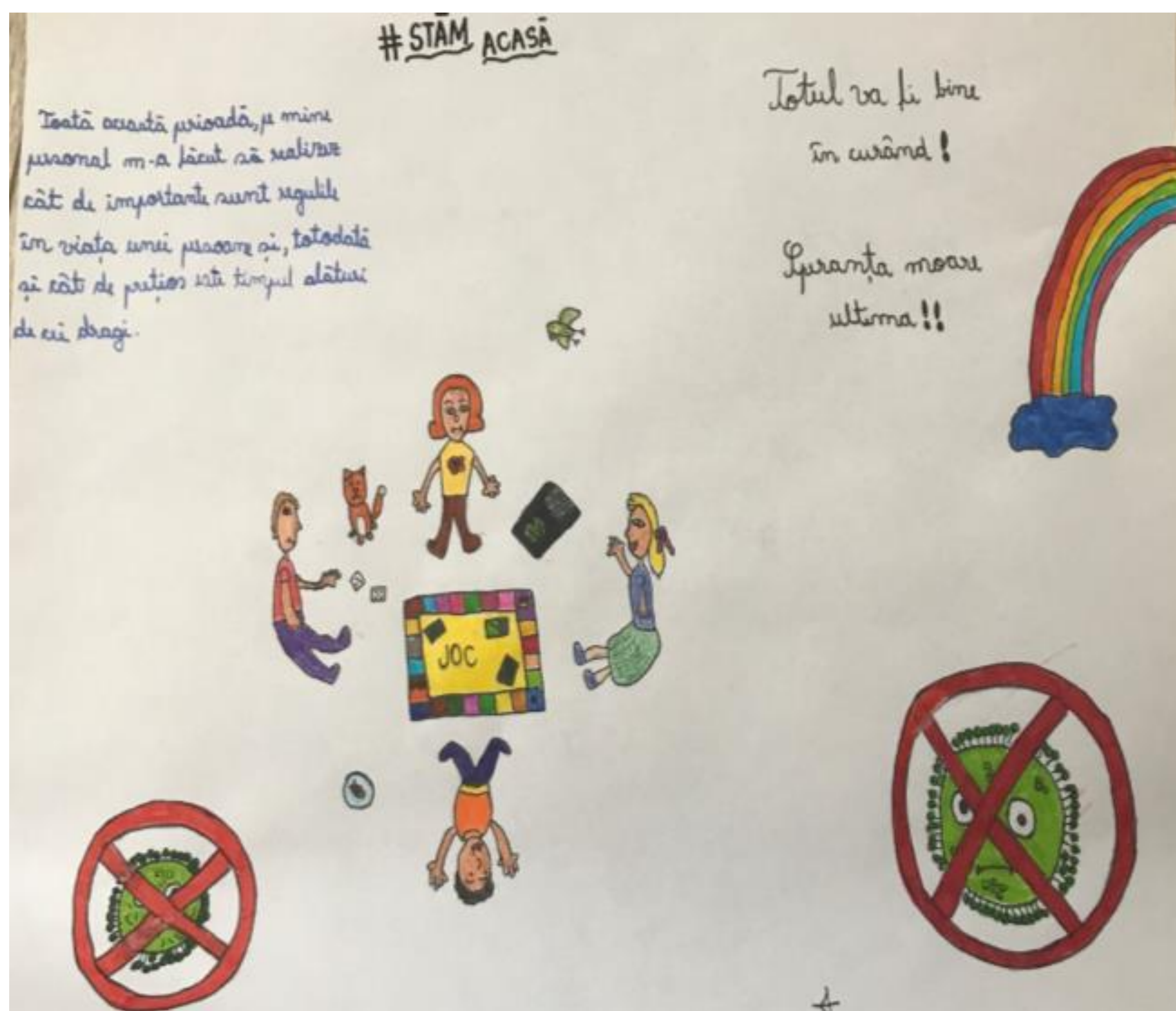
Coordonator: Profesor consilier Ileana Ștefan

Argument

Consilier școlar Ștefan Ileana

În ultimele luni am trăit cu toții vremuri nemaiîntâlnite până acum. A fost o perioadă încărcată de interdicții, tipuri noi de activități și multe trăiri afective. Am considerat că este important să pot fi alături de elevii mei în cât mai multe feluri posibile, de la întâlnirile pe zoom și google classroom la postările și discuțiile pe catalogul online, facebook și WhatsApp. Nu exclud din listă nici convorbirile telefonice ”kilometrice”. Apoi, m-am gândit să propun elevilor care doresc o ”temă”.

De fapt, îmi place să cred că este o oportunitate pentru elevii care vor și pot să realizeze un text sau o pictură/desen prin care să exprime propriile experiențe, gânduri și trăiri din această perioadă. Așa a luat naștere această revistă. Ea cuprinde materiale realizate și trimise de elevi ai școlii în luna mai a anului 2020.

Damian Maria, clasa a VI - a B

Pandemia

Cioca Cristina, clasa a V-a

Bună, eu sunt Cioca Cristiana. ☺ Am 11 ani, iar pandemia mi-a dat destul de multe bătăi de cap ☹. Înainte de pandemie făceam multe lucruri interesante cu prietenii, colegii, părinţii şi rudele mele ☺. În timpul pandemiei am început să citesc mai mult, să desenez mai mult, să cânt la chitară mai mult şi să mă descopăr mai mult pe mine însămi.

Școala online era destul de grea… pentru că aveam multe teme de făcut şi de predat… aveam ore în fiecare zi pe platforma zoom, pe catalogul online şi pe whatsapp. Dar asta nu m-a oprit să-mi fac timp şi pentru mine.

Iată câteva activităţi pe care le-am făcut în timpul pandemiei:

Am cântat la chitară şi am învăţat acorduri noi

Am citit cărţi de ficţiune (*Harry Potter*)

M-am uitat pe laptop

Am mers din când în când la bunica

Am făcut teme

Am ascultat muzică

Am desenat

Acestea sunt cele mai bune desene făcute de mine în timpul pandemiei:

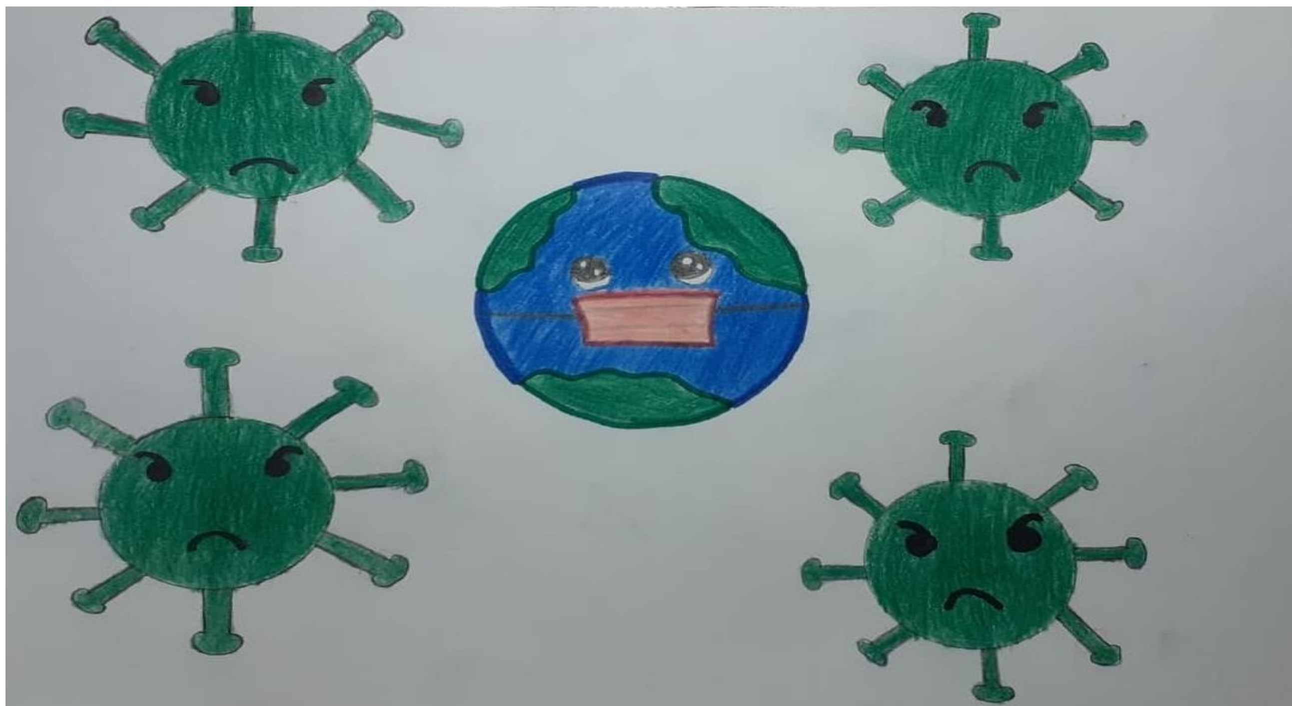

Am mai ieșit din când în când din casă, ☺ dar nu prea mult. Mai mult stăteam pe balcon.

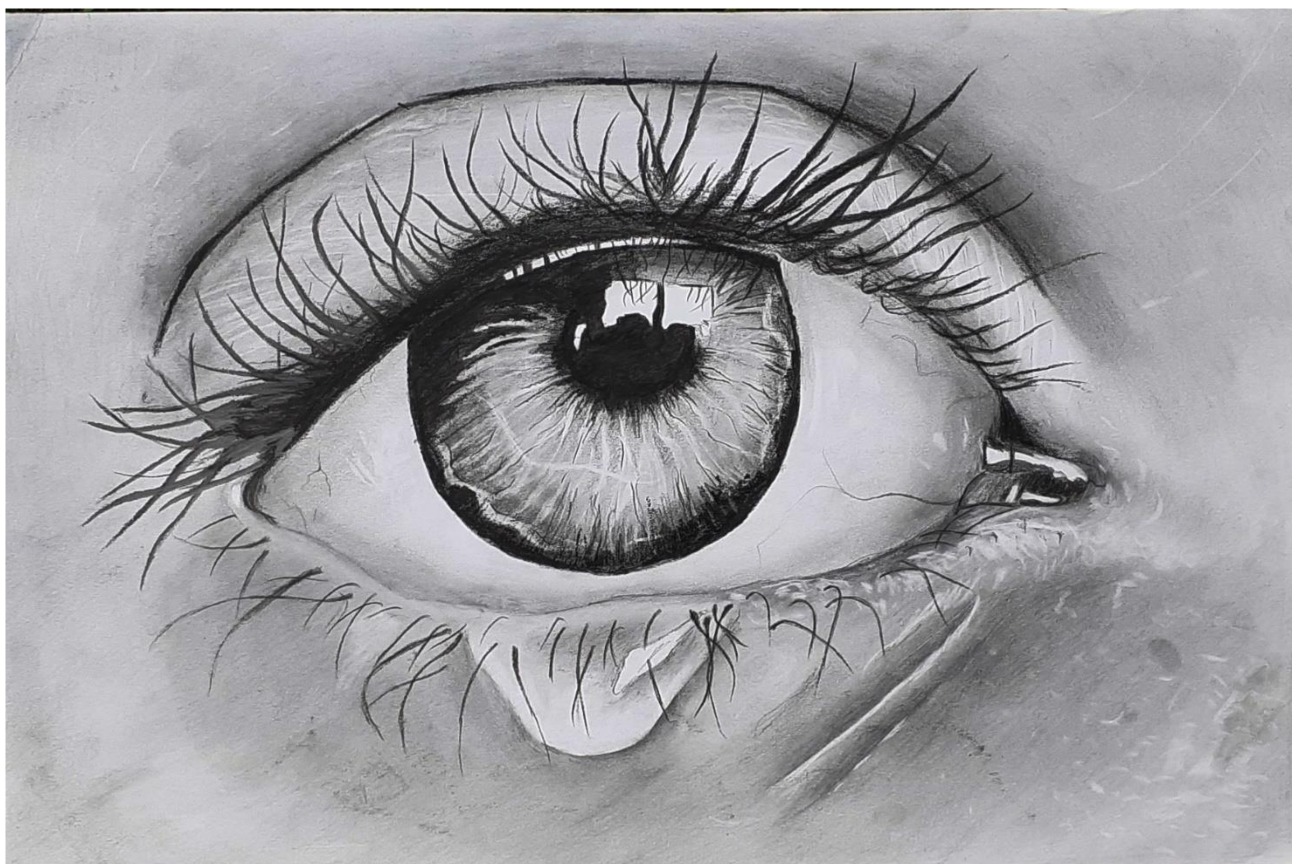
M-am mai jucat și cu cățelușa mea, Bella ☺ . E foarte drăguță.

Cel mai mult mi-a plăcut să pot dormi până la cât voiam eu. Dar activitatea mea preferată a fost să desenez….Mă pricep să desenez destul de bine.

Cam aceasta a fost prezentarea mea despre ce am făcut în timpul pandemiei. Sper că v-a plăcut. Vă mulțumesc pentru atenție!!!!! ☺

Vereș Sara, clasa a V- a A

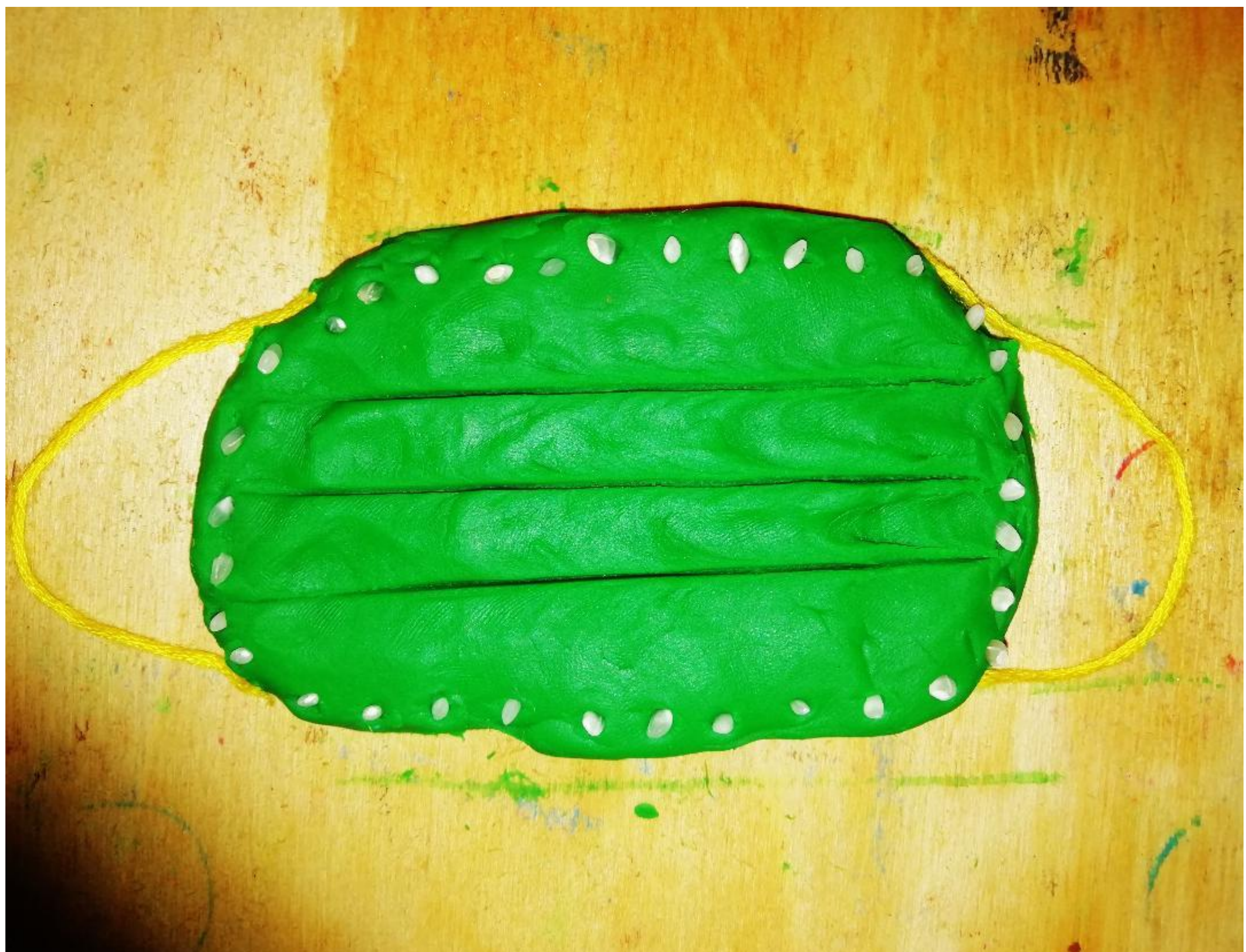
Bec Iasmina, clasa a XI-a E

CORONAVIRUS

Marin George, clasa a V- a B

Acest virus misterios ne-a obligat să stăm în casă. Dar nu trebuie să considerăm această perioadă doar o carantină. Putem să o interpretăm cum vrem. Dacă suntem pesimiști, vom zice că trebuie să stăm în casă din cauza virusului, dar dacă suntem optimiști, o să luăm această perioadă ca o pauză.

O pauză de la muncă, de la a te stresa și de la multe altele. Și, mai ales, învățăm că trebuie să petrecem mai mult timp cu familia. Chiar dacă acest virus ne-a despărțit fizic, sufletește suntem la fel de apropiați. Și eu am reținut încă un lucru: în viață nu trebuie să fugi după diferite chestii. Să prețuiești fiecare moment! Pentru că nu știi când se poate sfârși tot. Și trebuie să sperăm. Știți cum se zice: speranța moare ultima! Ultimul lucru pe care vreau să îl zic este: Va fi bine!

Bogar Victor, clasa a V-a B

Lumea carantinei – o lume nou cunoscută

Filip Vanessa Anamaria, clasa a V-a A

Izolarea și carantina sunt experiențe recente și neplăcute pentru noi toți. Separarea de cei dragi, incertitudinea cu privire la starea bolii, schimbarea rutinelor stabilite anterior sau chiar plictiseala pot genera efecte dramatice.

Perioada carantinei, această perioadă plină de teamă și interdicții, o consider o oportunitate de noi descoperiri.

Chiar dacă la început credeam că urmează o minivacanță, trecând zilele parcă în zbor, am remarcat că nu este o glumă, nu este o perioadă independentă din viața mea de elevă de clasa a V-a. De asemenea, a apărut frustrarea faptului că nu pot să ies în parc cu prietenii, să merg la școală ori la activitățile extrașcolare.

Cu părere de rău, am trăit dezamăgirea ca această perioadă de boboc gimnazial să nu decurgă așa cum mi-am imaginat, cum mi-aș fi dorit să fie ultimele luni alături de colegi, de dna dirigintă și doamnele profesoare, persoane pe care le-am cunoscut în acest an școlar. Dar înaintând tot mai mult în perioada carantinei am descoperit că suntem mai uniți ca oricând prin grupurile pe care le-am creat, prin întâlnirile online, cu colegii și cadrele didactice.

Deși stăm acasă, școala decurge normal, cu teme, teste, proiecte și portofolii. Așteptam zilnic să primesc teme și instrucțiuni despre modul de realizare a lor. Apoi satisfacția mea era mare când terminam tema și o încărcam pe catalogul online, dar mai ales când primeam încurajări și laude din partea doamnelor profesoare.

Ba mai mult, în această perioadă m-am descoperit pe mine însămi, petrecându-mi timpul liber desenând și făcând gimnastică sau încercând diferite rețete în bucătărie alături de mama mea, momente care mă relaxează și mă scot pentru o vreme din izolarea câteodată sufocantă.

Se apropie sfârșitul anului școlar cu pași repezi, un sfârșit care trebuia să arate altfel. Dar mă consolez cu ideea că vara va fi mai darnică decât primăvara, că vom putea ieși să ne bucurăm de căldură și frumusețea serilor plăcute. Iar toamna să revenim la școală, tot noi, dar mai mari cu un an, cu alte aspirații și visuri mărețe!

Distanțare socială. Apropierea de sine.

Cazan Adina, clasa a XI-a E

Pandemie, stare de urgență, izolare. Cam acestea au fost cele mai folosite cuvinte în ultimele două luni. Evident, toată această izolare la domiciliu a fost stabilită spre binele nostru, binele nostru fizic, și totodată această distanțare socială ar fi trebuit să conducă la o mai mare apropiere de sine. Se presupune că în aceste momente de deznădejde, în care nu avem posibilitatea de a interacționa cu ceilalți, trebuie să lucrăm la propria persoană, să dezvoltăm hobby-uri și, în mare parte, să ne simțim bine cu noi înșine. Însă, în realitate, detașarea de normalitatea pe care o știam până acum a cauzat în interiorul meu, al nostru, un uragan de emoții în care sentimentele pozitive se amestecă cu acele gânduri negative, care uneori ajung să preia controlul. Deznădejdea, frica de viitor, anxietatea sunt doar câteva dintre sentimentele care probabil ne-au cuprins pe mulți dintre noi. Ce se întâmplă atunci când privezi pe cineva de libertate? Se creează haos, un haos greu de controlat, un dezechilibru.

Mult timp am fugit de propriile mele gânduri, găsind evadare în lumea de afară, în persoanele din jurul meu, dar în ultimele săptămâni, fiind privată de acele mici evadări, am ajuns să fiu pusă față-n față cu mine însămi. Am fost nevoită, și încă sunt, să-mi înfrunt propriile gânduri, propria persoană. Probabil a fost și o să fie în continuare cel mai greu conflict pe care l-am purtat cu cineva. La începutul acestei izolări am fost destul de optimistă și motivată să lucrez mai mult cu mine, pentru că dacă tot trebuia să petrec atât de mult timp închisă cu propria persoană, măcar să fie o companie plăcută. Stând destul de mult în izolare, începi să nu mai funcționezi așa cum o făceai înainte, iar adaptarea la noul mod de viață este destul de frustrantă. Dar noi, oamenii, mereu am fost nevoiți să ne acomodăm condițiilor în care ne aflăm, așa că asta am făcut și eu. A fost greu, am avut multe momente în care eram complet lipsită de motivație, în care tot ce îmi doream să fac era să stau în pat și să urmăresc seriale, ba chiar am făcut asta timp de o săptămână cred, o săptămână pe care nu o mai pot recupera. Am realizat că timpul acela petrecut urmărind încontinuu seriale l-aș fi putut folosi în beneficiul meu, aș fi putut face ceva ce ar fi ajutat la dezvoltarea mea. Nu pot să spun că s-a întâmplat ceva deosebit care m-a făcut să mă trezesc din starea aceea lipsită de motivație. Pur și simplu, mi-am petrecut o noapte întreagă reflectând la mine și la viața mea, asa că dimineața următoare m-am decis să produc o schimbare, cu pași mici, desigur, dar acea schimbare avea să vină.

Așa că iată-mă acum, la sfârșitul stării de urgență, începând să fac ce trebuie, să lucrez mai mult pentru definirea viitorului meu și încercând să răspund întrebărilor care m-au măcinat atât de mult timp „Cine sunt?”, „La ce mă pricep?”, „Ce obiective am?”. Și cred că în sfârșit încep să mă simt din ce in ce mai bine cu propria mea companie. De asemenea, în acest timp am realizat

că nimeni altcineva, în afară de tine, nu te poate ajuta să fii cine îți dorești cu adevărat. Degeaba primim sfaturi de la alții, dacă nu avem de gând chiar să luăm în considerare acele sfaturi, degeaba vor alții să ne ajute să evoluăm dacă noi suntem mulțumiți să rămânem tot în același stadiu, nedorind să evoluăm. Vreau să cred că pe parcursul acestor două luni am evoluat ca persoană și e posibil să încep să devin omul la care aspir de ani buni.

Covid-19
sau cum mi-am petrecut câteva luni din adolescența mea între patru pereți

Ispas Iulia, clasa a X-a E

Bună! Mă numesc Ispas Iulia, sunt elevă în clasa a 10-a F și sunt doar o altă adolescentă afectată de pandemia Covid dintre milioane de adolescenți din întreaga lume. Perioada de carantină m-a afectat puțin diferit față de alte persoane pentru că eu sunt o persoană foarte introvertită, ador să mă cufund în lumea mea și în gândurile mele și faptul că nu pot să am o viață socială în realitate, ca toți ceilalți oameni, mă aruncă într-un șir de sentimente negative și de comparări fără sfârșit.

Începutul primăverii acestui an m-a luat prin surprindere. Prefer să nu fiu la curent cu știrile, deoarece efectele negative nu îmi priesc sensibilității cu care am fost înzestrată. Contrar acestui fapt, însă, declararea carantinei și ulterior a stării de urgență mi-au oferit libertatea de a fi fericită, de a mă opri din comparat și a-mi trăi viața exact cum vreau eu, fără ca cineva să mă judece. Mi-a oferit libertatea de a încerca lucruri noi, cum ar fi voluntariatul online, m-a ajutat să-mi descopăr și mai mult pasiunea pentru vintage și am avut în sfârșit timp să mă culc devreme (știu, mă comport ca o bunică, dar nu-mi pasă... odihna mereu a fost importantă pentru mine și am probleme cu somnul din cauza stresului provocat de școală, așa că e o ușurare că nu mă mai trezesc la 6:00).

Totuși, există și câteva dezavantaje pe care le-am simțit în adâncul sufletului meu. Am ceva probleme de personalitate, să zicem, și izolarea nu mi-a fost benefică din punctul acesta de vedere. Am avut multe neînțelegeri cu mama și cu fratele meu și nu am o reacție prea „normală”. M-am simțit singură, deși iubesc să vorbesc prin mesaje cu oricine, m-am săturat de prietenii care nu se comportau ca prietenii și a trebuit să-i elimin din viața mea. Dacă povesteam cu cineva într-

o zi și în următoarea zi persoana respectivă nu mai vorbea cu mine, plângeam pentru că mă simțeam abandonată. Aveam impresia că nu o să se mai întoarcă niciodată. M-am simțit singură, de parcă nimănui nu-i păsa de mine, de parcă nimeni nu mă iubea… mi-am dorit să fiu într-o relație ca să mă simt importantă în viața cuiva, dar știu că e aproape imposibil. Oamenii văd doar partea negativă la mine și aceea îi face să se îndepărteze de mine.

Mi-a fost dor de tata. Nu-l mai văzusem de două luni. După ce a sosit data de 15 mai, am petrecut mult timp împreună. Știu că acesta e doar începutul, vine vara și o să avem parte de multe alte aventuri, călătorind împreună. Nu pot să spun în cuvinte cât de mult aștept aceste evenimente. Mă bucur că e parte din viața mea.

Nu știu cât va mai dura această pandemie sau ce se va întâmpla în septembrie, dar sunt sigură că totul o să se termine cu bine. Nu știu ce experiențe au trăit ceilalți adolescenți de vârsta mea, dar eu consider această „pauză de la realitatea vieții noastre" o binecuvântare. Sper că și ceilalți au înțeles mai multe despre lucrurile importante cu adevărat în viață.

Jurnal de carantină. Impresii.

Chișudean Antonia, clasa a XI-a D

Cred că pentru toți ideea de carantină pare puțin complicată. Ideea de a sta în casă închiși atâta timp este destul de grea pentru fiecare din diferite motive: pentru unii deoarece nu își pot vedea prietenii, pentru alții întrucât nu și-au putut sărbători ziua de naștere cum și-ar fi dorit, iar alții poate au pierdut ceva mai important de atât, o rudă, un prieten. Mai pe scurt fiecare dintre noi considerăm perioada asta grea din diferite motive. Eu voi încerca să scriu despre realizările pe care le-am avut în timpul acesta de gândire.

La fel ca majoritatea persoanelor din jurul meu nu am luat acest virus în serios, să fiu sinceră nici acum nu aș putea spune că îl iau. La urma urmei, virusuri pentru care deja există un vaccin omoară mult mai mulți oameni într-un an, numărul de persoane asimptomatice este și el destul de mare, iar majoritatea populației afectate este populația îmbătrânită sau cu diferite probleme de sănătate. Singurul motiv pentru care am ținut să respect carantina este faptul că fiecare om este la fel de important ca un nou născut pe care nu aș risca să îl îmbolnăvesc cu nimic.

Frustrările pe care le-am avut în carantină, asemenea altor persoane care nu au ieșit din casă extrem de mult timp, vin din cauza ignoranței oamenilor din jur. Eu doar uitându-mă pe geam sau deschizând telefonul pe orice rețea socială deveneam incredibil de iritată. Mă gândeam atât la ce am fost eu nevoită să sacrific, cât si la persoanele care își sacrifică viața si la cei care și-au

pierdut-o. Întrebările pe care le aveam în fiecare zi erau aceleași, pe lângă doza zilnică de paranoia de tipul „O să murim cu toții!” sau „Nu mai ieșim niciodată din carantină”, „De ce nu pot sta oamenii în casă? Ce-i așa complicat?” și „De unde atâta ignoranță?!”. Deși era ciudat că în mijlocul unei pandemii de care erau mai mult sau mai puțin afectate persoane apropiate mie, eu eram totuși mult mai stresată din cauza ignoranței din această țară pe care, în mod ironic, o ignorasem în marea parte a timpului cu scopul de a nu mă enerva. Eram îngrijorată pentru rudele mele care locuiesc în afară, în locuri care erau la momentele respective focare de infecție, îmi era teamă să nu pierd pe nimeni din cauza unui virus pe care inițial l-am văzut ca fiind destul de inofensiv, fără să mă gândesc la toate persoanele care îmi sunt apropiate și sunt în vârstă. Cu această ocazie am realizat cât de important este fiecare muncitor, fiecare lucrător comercial de oriunde, care se expune riscului mai mult decât o facem noi doar pentru a putea să ne aprovizionăm cu cele de trebuință.

Având în vedere că sunt, din păcate, una dintre persoanele acelea a căror zi de naștere pică în perioada asta, am petrecut mult timp gândindu-mă la faptul că nu voi avea șansa să îmi petrec ziua cu persoanele dragi lângă mine. Singurul gând care mă consola era faptul că măcar acele persoane pe care le iubesc foarte mult sunt în siguranță si că este puțin probabil să fie în pericol.

Cu timpul, am ajuns la realizarea adevăratei importanțe a socializării, a interacțiunii umane și a tuturor privilegiilor pe care le avusesem până atunci și nu le apreciasem destul. Mi se părea normal să ies, să fiu cu prietenii, să petrec în general timp în afara propriei case, în afara propriei camere. Pentru mine și pentru mulți alții asta era normalitatea. Deși consider că generația din care fac parte este o generație destul de educată și are o anumită înțelegere asupra lumii din care facem parte și a privilegiilor de care ne bucurăm, totuși niciunul nu ne-am imaginat niciodată că o să ajungem în acest punct în care să ne gândim cât de bine ar fi să ne întoarcem la momentele acelea când puteam pur și simplu să mergem la școală și să vedem aceleași persoane și aceiași profesori la care căscam la oră.

Cel mai mult am învățat să apreciez lucrurile simple care au devenit imposibile în ultimele câteva luni. Nici nu aveam idee cât de tare pot să îmi lipsească 6 ore de școală, 6 ore de cursuri plictisitoare. Până și sentimentul de a-mi dori ca ziua să se termine mai repede ca să pot merge acasă îmi lipsește.

Deși pare imposibil, izolarea asta a avut părți bune. Mă gândesc la toate serialele și la toate cărțile pe care pretindeam că nu am timp să le citesc din cauza școlii și din cauza timpului petrecut în afara casei. Acum am avut tot timpul din lume să le citesc, să le vizionez. Am avut timp să mă dezvolt și să evoluez ca persoană. Am reușit să ies din carantină o persoană puțin diferită de persoana care a intrat în carantină. După părerea mea, este cel mai important lucru pe care am reușit să îl fac în această perioadă care deja s-a dus pe jumătate. Nu cred că puteam să fac ceva

mai mult de atât. Faptul că pe plan personal nu am stagnat la fel ca pe plan fizic e ceea ce mă face să simt că am fost cu adevărat activă.

Pozitivitatea a fost cea mai bună prietenă a mea în izolare. Faptul că eram conștientă că totul o să fie bine la un moment dat și faptul că îi știam bine pe cei dragi mă făceau și pe mine să mă simt de asemenea în siguranță. Timpul petrecut cu familia mea, deși forțat în această situație, nu l-aș schimba cu tot timpul petrecut în societate. M-am apropiat de cei din familia mea, deși credeam că nu este posibil.

Distanțare socială. Cunoașterea de sine.

Măcinic Anamaria

2020 - un an care se promitea a fi extraordinar s-a dovedit a fi până acum un fiasco. Incendiile din Australia, invazia de lăcuste din Africa de Est și pandemia de Coronavirus sunt doar o mică parte din ceea ce am trăit în primele luni ale anului curent. Toate aceste experiențe ne-au ajutat să înțelegem greșelile pe care le facem ca omenire. Părerea mea este că pentru a remedia aceste probleme și pentru a preveni alte nenorociri trebuie să ne înțelegem întâi pe noi înșine și să fim siguri de ceea ce vrem atât de la noi, cât și de la concetățenii noștri

Această autoizolare a avut avantajele ei. Desigur că mi-au lipsit majoratele, ieșirile în oraș cu prietenii, discuțiile până noaptea târziu, mersul la cinema și plimbările, dar în aceste săptămâni pot spune că m-am regăsit pe mine însămi. Au fost momente în care într-adevăr m-am simțit copleșită de situație, dar de cele mai multe ori m-am găsit a fi calmă și am profitat de aceste luni pentru a lua o pauză de la haoticul cotidian marcat de agitație și stres. Am aflat cine sunt cu adevărat, ce vreau de la viață, ce fel de prieteni am și pot spune că această perioadă a fost una de descoperire și apropiere de sine.

Cu toate că în trecut tânjeam după atingerea și influența umană, în această autoizolare am descoperit faptul că mă descurc destul de bine și pe cont propriu. Pe tot parcursul vieții mele m-am subestimat, dar aceste momente m-au ajutat să realizez faptul că sunt o persoană mai puternică și mai capabilă decât credeam. Am descoperit faptul că îmi apreciez compania, mi-am pus toate gândurile în ordine și mi-am prioritizat activitățile. M-am apropiat mai mult de prietenii mei, aceste momente împărtășite ajutându-mă să îi înțeleg mai bine și să rezonez mai mult cu ei și cu sentimentele lor. Mi-am impus o rutină pentru a fi productivă și pentru a maximiza această pauză de la viața de zi cu zi, încercând să respect această rutină cât se poate de mult. Am mai mult timp

să fac și ceea ce îmi provoacă fericire, să citesc, bucurându-mă de cărțile care mă așteptau din timpul anului școlar.

Cu toate acestea, au fost momente în care viața nu a fost așa roz. Mai ales noaptea mă regăseam singură cu gândurile mele. O situație destul de înfricoșătoare - țin să precizez. Nopțile mele nedormite au fost marcate de întrebări precum „Cine sunt cu adevărat?”, „Ce vreau de fapt de la aceasta viață?” etc, aceste întrebări constituind mica mea criză existențială de la 17 ani. Și totuși, în aceste nopți, mi-am permis să răspund cu adevărat acestor întrebări, care mă supără de ceva timp.

Așadar, această perioadă a fost pentru mine una de pauză de la tot ce înseamnă lumea de afară, fiind un repaus în care mi-am permis să mă cunosc cu adevărat pe mine însămi. Am descoperit noi hobby-uri, dar m-am întors și la altele vechi, mi-am cunoscut prietenii și în altă lumină decât în cea în care îi cunoșteam deja, am avut mai multa grijă de mine, am dormit mai mult și am ajuns să cunosc viața și lumea dintr-o altă perspectivă, cea a unui adolescent aflat în mijlocul unei pandemii.

Hăprian Andra, clasa a VI-a B

EXPERIENȚA MEA ÎN CARANTINĂ

Dumitru Raul, clasa a XI-a G

Acum câteva luni, dacă cineva mi-ar fi spus că începând din martie noua mutație a covidului ne va determina să intrăm în carantină, nu l-aș fi crezut. Virusul a provocat foarte multe decese, a închis școlile, a lăsat în șomaj multe persoane și a dat peste cap economia mondială. Însă eu consider că acest virus a avut și efecte pozitive, în special asupra planetei noastre.

Pentru mulți oameni viața s-a schimbat într-o manieră radicală de la un moment la altul, trecând de la o viață aglomerată la una mai liniștită. În ceea ce mă privește, viața mea nu a suferit foarte multe modificări, fiind foarte similară cu cea de dinaintea carantinei. Principala deosebire a constat în faptul că nu mă mai duceam la școală, aceasta fiind închisă. Pentru mine aceste două luni de stat în casă nu au reprezentat o problemă, deoarece și înaintea acestei perioade îmi petreceam cea mai mare parte din timp în casă. Școlile fiind închise, am avut mai mult timp liber în care am putut să mă pregătesc mai bine pentru ceea ce vreau să urmez după încheierea studiilor liceale. Am avut ocazia să petrec foarte mult timp cu mine însumi, reușind astfel să mă cunosc mai bine, lucru pe care înainte nu am putut să-l fac, deoarece eram prea ocupat cu școala. Am putut să petrec mai mult timp cu familia, dar și să dedic mai mult timp jocurilor video. Neputând ieși afară, am început să fac sport în casă, pentru a menține o viață activă și în astfel de perioade.

Au existat însă și momente în care, fiind plictisit de toate lucrurile din casă și neavând nimic de făcut, intram într-un fel de depresie care mă determina să fiu foarte negativist și pesimist față de perioada carantinei. Din fericire, aceste perioade treceau relativ repede și reveneam la o stare mai bună și eficientă.

Cred că această perioadă a reprezentat un fel de pauză în viața noastră, care ne-a obligat să ne schimbăm stilul de viață, cu lucruri positive, dar și negative. Am putut petrece mai mult timp cu familia, am putut să facem activități diferite de cele practice anterior, am putut învăța lucruri noi pe care înainte nu am fi avut timp să le învățăm și alte multe lucruri. Însă cel mai pozitiv efect pe care acest virus l-a avut a fost asupra planetei noaste. Aceasta a putut să ia și ea o pauză pentru a se reface de toate durerile pe care noi, oamenii, i le provocăm în fiecare zi.

Gânduri….

Klett Tabita, clasa aX I- a G

Când am aflat pentru prima dată despre apariția unui virus în China, mă aflam în drum spre liceu. Asculatam știrile la radio și această știre mi-a atras atenția. Numărul imens de persoane deja infectate și primele decese m-au făcut să mă gândesc că echilibrul lumii va începe să aibă de suferit. Nu credeam însă că de la nivelul unei epidemii se va ajunge la pandemie. Toată ”frica” a început în momentul în care Italia a fost copleșită de îmbolnăviri și am conștientizat că această boală e mai mult decât se credea inițial.

Sincer, acum am realizat ceva important. Cumva, acest greu al pandemiei ne-a făcut pe toți egali. Toate lucrurile care făceau diferența înte oameni, statut social, financiar sau altele, acum au devenit neimportante sau pur și simplu au dispărut. Pe de altă parte, constat că suspiciunile au crescut. Dacă cineva tușește sau strănută, toți ne uităm urât și ne grăbim să ne întoarcem în siguranța noastră de acasă.

Din punctul meu de vedere medicii, asistentele și întreg personalul medical, sunt cei care-și sacrifică sănătatea sau chiar viața pentru binele altora. Ei sunt oameni pe care îi respect.

Următoarele săptămâni mă aștept să fie tot mai rău, să fie tot mai multe cazuri de decese și să alunecăm spre un număr mare de îmbolnăviri. Au fost zile în care am rămas profund dezamăgită când am văzut oameni mulți pe stradă, fără distanță între ei și fără protecție, zicând că fac ce vor.

Pe de altă parte, mi-am propus ca în aceste luni de izolare să nu treacă zi fără să fac ceva productiv, să mă odihnesc și să fac lucruri pe care înainte nu le puteam face. Sunt acasă de trei luni și am descoperit din nou pasiunea mea pentru citit, să stau ore în șir cu o carte în mână fără să fiu deranjată de cineva.

Toată experienț asta mi-a confirmat o idee pe care o aveam oarecum întipărită în minte și anume despre importanța oamenilor speciali din viața noastră. Am conștientizat, stand acasă, că familia mea este ceva unic, ceva de nedespărțit. Am realizat și beneficiile pe care o viață simplă ți le poate dărui, dacă fiecare lucu pe care îl faci este bine calcult și echilibrat.

Moldovan Flavia, clasa a V-a B

TOTUL VA FI BINE !

Moga Ciprian Andrei
Clasa a IX-a A

Moga Ciprian, clasa a IX-a A

Zdrenghea Vasiliana, clasa a V-a B